

Manželství s Tunisánem

Vladimír Stwora

7.1.2017

Na můj [předchozí článek](#) se v komentářích objevily odkazy na fóra, kde si holky sdělují své zkušenosti s černochoy. Jsou to poučné a hodně výživné komentáře. Pro ty z vás, kteří se tím chtějí prokousat sami, zde jsou odkazy:

- [Děti mulati. Jaké máte zkušenosti?](#)
- [Ako vychovávate deti zo zmiešaných manželstiev?](#)
- [Kdo má za manžela nebo přítele černochoa?](#)

Vypreparoval jsem (byl rozdělen na několik příspěvků) příběh Jany z diskuze [Manželství s Tunisánem. Vzali jste si Tunisana?](#). Je to zajímavý a poučný příběh, který by si měla všechna děvčata šilhající po černých exotech povinně nastudovat.

Byli jsme spolu s dotyčnou Janou a ještě se dvěma kamarádkami na dovolené na Djerbě, jí tehdy bylo 20 a byla čerstvě po rozchodu. V hotelu bylo mnoho tuniských animátorů. Jeden z nich se jí začal dvořit a ona toho využila, ze začátku to sloužilo jako náhražka jejího bývalého.

Na dovolené jsme trávili 15 dní a za tu dobu jsme ji potkávali velmi zřídka a když už, tak jí oči zářily, on jí nosil koktejly, kytičky dárečky, staral se o ni, chránil ji před ostatními dotěrnými Tunisany - prostě pohádka a trochu dobrodružství, protože on jako zaměstnanec hotelu se s hostem nesměl na veřejnosti nijak ukazovat v intimnostech.

Ona se totálně zamilovala a on jí tvrdil, že on také. Vyměnili si čísla a adresu a my odletěli domů.

Nedlouho po návratu nás šokovala s tím, že dává v práci výpověď a jede zpět na Djerbu pracovat jako delegátka. Budou prý spolu v jednom hotelu, tak se lépe poznají. Odrazovali jsme jí od toho, jenže ona tvrdila, že takové věci se dějí někde v Indii a ne v Tunisku. Žádný konkrétní případ jsme neznali a tak jsme jí neměli čím odporovat - to jsme ale ještě netušili, že ten konkrétní případ bude ona sama. Odletěla.

Psala nám, volala atd...podle jejích zpráv to vypadalo, že je šťastná. Pořídili se přes sezónu na Djerbě nějaký domek, aby mohli být spolu a ona byla nadšená, jak je úžasný. Mimochodem jmenoval se Allibaba, my mysleli že je to jen přezdívka, ale bylo to jeho pravé jméno. Psala také jak je ráda, že se jí nesnaží předělat a nechce aby nosila pokrývku hlavy a to jejich oblečení. Nakupovat chodil jen on, protože ona mimo letoviska by se anglicky těžko domluvila.

Čas ubíhal, když nám napsala, že se bude vdávat. Byli jsme z toho v šoku, ale její rozhodnutí jsme museli akceptovat, protože je to naše nejlepší kamarádka a za jiných okolností bychom jí ztratili - ale ztratili jsme jí stejně.

ilustrační foto

Na dálku se s rodiči dohodla a ti jí zde zařídili svatbu. Před Vánoci sem oba dva přiletěli, nějaký známý vyřídil papírování, aby se Ali mohl na 14 dní přiletět. Dohodli se, že jednu svatbu budou mít zde a jednu v Tunisu.

Ta česká se konala na úřadě a byla jen pro příbuzné ze strany nevěsty. Svatba se ale svatbou vůbec nedala nazvat. Ženichovi pozornost příbuzných očividně nedělala dobře a jeho přetvařování se nedalo přehlédnout. Svatba se konala 14 dní pře Vánocemi a skládala se z obřadu napolo v angličtině a jednoho oběda a pak domu. Žádná zábava, tanec - nic. Fotit a točit jsme taky nesměli, prý na přání Aliho, že jeho víra mu to nedovoluje, pouze u něj doma - tak nám byly slíbeny alespoň svatební fotky z tuniské svatby.

Po svatbě si Jana zařídila papíry a těsně před Štědrým dnem odletěli. Rodiče to hrozně trápilo, byli z toho na prášky, protože to byla jejich jediná dcera. (Manželé) se rozhodli žít v Tunisu, on že by tu špatně našel uplatnění a ona že anglicky umí a může v Tunisu pracovat jako delegátka.

Občas napsala jak se má, ale zprávy řídly a řídly. Nakonec jsme se rozhodly s holkami, že jí překvapíme a že jí v březnu navštívíme. Sehnali jsme si na LM 5ti denní zájezd na Djerbu. Rezervovali jsme si ten hotel, kde měla dělat delegátku. Přijeli jsme tam, vybalili a těšili se na schůzku s delegátem (v domnění, že to bude ona).

Přišla mladá holka, která se představila jako naše delegátka a řekla, co a jak ohledně pobytu. Při odchodu z schůzky jsme se jí ptali, kde je Jana, že tu má dělat delegátku a ona že ta tu už dlouho nedělá. Sjedнала si s námi na večer dostaveníčko, že nám řekne co a jak.

To, co jsme večer slyšeli, nás dost vyděsilo. Prý se před Vánocemi opravdu znovu objevila v hotelu, pracovala tu asi 14 dní a pak se vdala i v Tunisu. Po svatbě druhý den šla opět do práce, když se po pár hodinách objevil její manžel a řekl, že už tam pracovat nemůže, že je jeho manželkou a že má být doma, starat se o domácnost a manžela a on bude vydělávat. Ona mu namítlá, že je ráda mezi lidmi a vydělávat také. Tím že mu takhle odporovala si čerstvá novomanželka prý vysloužila pár facek až prý měla zakrvácený obličej.

Pak jí odvedl z hotelu a oznámil, že už nepřijde do práce, nikdo se jí nezastal - hold takhle se normálně ke svým ženám Tunisáné chovají.

Byli jsme z toho v šoku a ptali se kde je teď. Nová delegátka nám řekla že neví, jen že jsou v Tunisu u jeho rodiny a dům na Djerbě prodali. 2 a půl roku jsme o ní nic neslyšeli.

Její rodiče začali navštěvovat psychology, úplně se z toho zhroutili. Po těch 2 a půl letech se stal opravdový zázrak. My jsme totiž od té doby s kamarádkami začali létat každý rok do Tunisu na dovolenou, ale také na výzvědy. Dělalí jsme všemožné výlety, chodili po hotelech a ptali se lidí, zda neviděli Janu (podle fotky). Nikdy to

k ničemu nevedlo, protože nás poslali na policii v domnění, že jde o ztracenou turistku. Když jsme řekli, že se tam vdala, tak od nás odešli a řekli, ať se o nic takového nestaráme, že je teď prakticky majetkem svého manžela, a když toho nenecháme, něco se nám může stát.

Naše pátrání k ničemu nevedlo a my po 12ti dnech letěli opět domů. Letěli jsme se společností Kartagho Airlines. Asi 6 řad za námi seděla zahalená žena a kolem sebe 2 děti. Jedno chodilo a druhé vypadalo být čerstvě narozené. Přišlo nám na ní pár věcí divných, ona byla tmavá a vypadala jako Tunisanka, akorát byla hrozně vyděšená a její větší dítě bylo úplně blond, mluvila anglicky a pořád na nás koukala. Nějak jsme si toho za letu přestali ale všímat, po třech hodinách letu jsme konečně v Ruzyni přistáli.

Po příletu jsme jí už neviděli, až zase u zavazadel. Svá zavazadla už měla a stála opodál, jako by na někoho čekala a pořád nás pozorovala. S holkami nám to nedalo a řekli jsme si, že až budeme odcházet, projdeme těsně kolem ní a uvidíme její reakci... Jak jsme si řekli, tak jsme udělali, ale už když jsme se přibližovali, byla nám ta osoba hrozně povědomá, ale nevěděli jsme kam jí zařadit.

Když jsme se k ní přiblížili úplně, všimli jsme si že jí tečou po tváři proudy slz a jako by chtěla něco říct ale nemohla, nevím, jak to přesně popsat, nakonec udělala jen jednu věc, sundala si šátek z hlavy a bylo nám to jasný – Jana!! Sice úplně ztrhaná, plno vrásek v obličeji – bylo vidět, že si zažila své a že to neměla vůbec lehké.

To byl fakt zázrak, hrozně moc velkej, běželi jsme k ní a objímali jsme jí a měli na srdci tisíce otázek, ale věděli jsme, že času na to bude ještě dost. Ona tam stála a pak nám řekla, že se nemá kam vrátit, že se bojí, jestli ji rodiče ještě přijmou zpátky. Chtěla se jim ozvat ale nemohla. Tvrdili jsme jí, že určitě, a kdyby byl problém pojede k některé z nás domů. Měla už dvě děti, obě naštěstí vypadaly jako Evropané, žádná tmavá pleť, tmavé oči vlasy – byly celé po Janě – modrooké, blondaté, naštěstí.

No rodiče byli samozřejmě dojatí, přijali jí v pohodě a byli hrozně šťastní. Děti si oblíbili taky hned. Jen Jana měla trochu problém – zvykla si za tu dobu se zahalovat a trošku jí trvalo, než obnovila svoje sebevědomí a šátek z hlavy sundala úplně.

Je z ní zase sebevědomý člověk, věří si, akorát má občas noční můry, ale podle lékařů jí to časem přejde. Začala studovat dálkově vysokou školu a i s rodiči se přestěhovala pár kilometrů jinam do většího města, kde jí nikdo nezná. Oni lidi dokážou pomlouvat a vymýšlet si hrozné věci a vůbec nepomyslí na člověka samotného, co si musel vytrpět. Na VŠ se zase začíná proměňovat v tu starou dobrou kamarádku. Máme jí hrozně rády, i když se už nevidáme tolik, když se odstěhovala. Ale čas si na sebe vždycky najdeme.

* * *

Určitě vás bude zajímat jak se dostala domu, trvalo to trochu déle, než nám pověděla o tom, co se stalo.

Řekla nám o tom incidentu, jak jí zmlátil v hotelu. Odtáhla jí domu a zamkl jí, ona chtěla rychle odjet zpět domu, začala mít strach. On to asi tušil, a tak se i s ní vrátil zpět k jeho rodičům – ti ji hlídali. Proto rychle prodal jejich dům na Djerbě a odešli do Tunisu na pevninu. Tam jí začalo pravý peklo.

V domě u rodičů měli jednu místnost, on měl nějakou starou hnusnou postel a ona spala vedle postele na zemi. Celá jeho rodina si z ní udělala služku – vařila, prala uklízela – ale za odměnu dostala jen opovržení a hrubé zacházení.

Její muž Ali chtěl potomka, jenže ona ne. Z Evropy měla ještě nějakou antikoncepci, jenže ta je u nich tabu – když na to její manžel přišel, vyhodil jí všechny prášky a zmlátil ji a zkopal do krve. Jeho matka jí ke všemu jen řekla, že tohle neměla dělat, že si to zaslouží a jestli byla někdy sebevědomou holkou, tak tady na to může zapomenout.

Večer když se její manžel vrátil, tak jí ještě celou zraněnou znásilnil. To se pak prý opakovalo každou chvíli i když pak byla těhotná.

Díky tomu porodila o 2 měsíce dřív, sama doma jen s jeho matkou a on jí za to ještě zbil, kvůli tomu, že porodila dřív – a pokud se tomu dítěti něco stane, bude to její vina, a že jí zabije, že v Tunisu její smrt nikdo řešit nebude.

Pak se jí ještě narodilo druhé dítě – první byl chlapeček a druhá holčička. Jména nevím, ale česky se jmenují – chlapeček Honzík a holčička Maruška. Prý jí bil kvůli tomu, že obě děti jsou blondaté a modrooké, že se mu

budou všichni smát, že nejsou jeho. Pořád jí podváděl, měla prý velký strach aby něco nechytla, ale je v pořádku naštěstí.

Domu se dostala tak, že byla už tak zhrzená a ponížená, že jako stroj dělala, co jí kdo řekl. Byla jako tělo bez duše a oni si prý mysleli, že se na žádný útěk nebo něco podobného nezmůže a ani strachy se neodváží. Proto jí poslali na trh – jeho rodina vyráběla keramické mísy a jiné předměty.

Na trhu proudily i davy turistů, kteří tu byli na výletě. Nějaká žena (Češka) si u ní kupovala malovanou pálenou mísu a když hledala peníze, řekla při tom, že nemá drobné peníze a Jana automaticky česky odpověděla, že to nevádí, že má nazpátek. Ta paní se zarazila a ptala se co tady dělá. Stručně jí vylíčila v jaké je situaci, ale že nemá sílu něco udělat. Ta paní byla zděšená a řekla, že se jí pokusí pomoci.

Jana měla na trh jezdit celý týden a tak se s tou paní dohodla, že se tu druhý den sejdou. (Mimochodem manžel Janě vzal veškeré doklady, aby měl jistotu, že se nedostane domů).

*Ta paní prý díky hotelové delegátce získala pro Janu přes českou ambasádu údaje (kopii) jejího občanského průkazu, kde měla napsáno svobodná – a že je Češka. V hlavním městě Tunisu jí vyhotovili nějaké duplikáty aby se dostala domů. **(Poznámka editora:** Tady je slabé místo ve vyprávění. Osobně nevěřím, že by český konzulát byl schopen jednat tak rychle a ještě na oznámení typu „jedna paní povídala“. Rovněž nevěřím, že by stačili tak rychle vyhotovit v Tunisu duplikáty cestovních dokladů – navíc pro někoho, kdo si je osobně ani nevyzvedne. Ukradli mi v Argentině cestovní pas a trvalo 3 dny a několik osobních návštěv na velvyslanectví včetně dodání fotografií a předložení jiných dokladů potvrzujících mou totožnost, než mi vyhotovili náhradní cestovní doklad. A tady to vyřídili v méně než 24 hodinách a na dobré slovo.)*

Aby mohla dostat domů děti, tak jestli jsem její povídání pochopila dobře, údajně nějaký manželský pár, který tam byl na dovolené, měl dvě děti zapsané v cestovních dokladech, ale na dovolené byl bez nich. Děti proto dostala zpět díky nim, že cestovaly jako jejich.

Ta dotyčná skupina turistů odlétala v pátek domů a ta paní jí řekla kdy se sejdou. Jana vyprávěla že v pátek ráno vstala že jde jako obvykle na trh, do velkých váz si schovala nějaké oblečení a jídlo pro děti. Děti vzala sebou s tím, že jim koupí nějaké botky, aby si je ozkoušeli – jinak by jí rodina děti nikdy sebou na trh nedala. I tak jí Aliho matka řekla, že si pro ně za 3 hodiny dojde a odvede je zpět domů.

Na trhu prý rozprostřela nádoby a poté stánek opustila a taxíkem s paní dojela k ní do hotelu, kde delegátka o všem věděla a odjela s celým turnusem na letiště. Tam jí prý ostraha vzala stranou, protože neměla na sobě normální evropské oblečení, zdála se jim podezřelá, delegátka ji zachránila, když té ostraze řekla, že si v Tunisu prostě jen koupila jejich oblečení a cestuje v něm domů. Pustili ji.

No a v letadle už jsme jí pak viděli, ale nevěděli jsme, že je to ona. Na dálku se přes úřady pak rozvedli. Ali jí vzkázal, že stejně ty její evropský bastardy by nechtěl – že z něj nemají vůbec nic. Tak díky tomu je zpět v Čechách, rozvedená se dvěma dětmi, které jsou naštěstí tam malé, že si nikdy nebudou nic z toho pamatovat, a je relativně v pohodě.

Pohádka, jako z Tisíce a jedné noci. Tahle naštěstí snad dopadla dobře. Ale kolik je případů, o kterých nevíme, kolik je českých žen vdaných do Afriky, nad kterými se zavřela voda. Nikdy se o jejich smutném konci nedovíme.

URL adresa článku:

<http://www.zvedavec.org/komentare/2017/01/7149-manzelstvi-s-tunisanem.htm>